

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **V. J.**, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 5/3, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. května 2018 č. j. JMK 63492/2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. září 2020 č. j. 32 A 37/2018 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. září 2020 č. j. 32 A 37/2018 - 59 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. ledna 2018 č. j. OD/232503/2016 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a byla jí uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Neznámý řidič vozidla, jehož provozovatelkou je žalobkyně, totiž dne 27. listopadu 2016 překročil v obci Rajhrad nejvyšší povolenou rychlost o 14 km/h (po odečtení odchyly). Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Většinu žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, avšak přisvědčil žalobkyni v tom, že podle § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu mělo být vedeno společné řízení o výše popsaném přestupku a přestupku, jehož se žalobkyně dopustila dne 10. července 2017, tedy v období před oznámením výše uvedeného rozhodnutí o přestupku.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že nemělo být vedeno společné řízení o správních deliktech, respektive přestupcích žalobkyně. Řízení o prvním přestupku bylo zahájeno doručením příkazu dne 27. května 2017, druhý přestupek žalobkyně spáchala dne 10. července 2017, tedy již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), podle jehož § 88 odst. 3 nelze ve společném řízení projednat přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku. Zákon tedy výslovně vylučuje vedení společného řízení. Ustanovení § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu bylo od 1. července 2017 zrušeno a nahrazeno zákonem o odpovědnosti za přestupky.

[4] Stěžovatel nadto považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť na § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky upozorňoval již v průběhu ústního jednání, avšak krajský soud neuvedl, proč toto ustanovení neaplikoval. Krajský soud podle všeho analogicky aplikoval trestní právo, což však není na místě v situaci, kdy zákon o přestupcích danou materii upravuje, přesněji řečeno vedení společného řízení výslovně vylučuje.

[5] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že mělo být společné řízení o přestupcích vedeno, stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, z něhož vyplývá, že v pořadí první rozhodnutí o jednom ze sbíhajících se správních deliktů nelze zrušit pouze pro vadu řízení spočívající v nevedení společného řízení, jež měla za následek porušení absorpční zásady.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že je sice vhodné, aby soud reagoval na všechny klíčové námitky a argumenty účastníků řízení, avšak to, že se výslovně nevypořádal s poukazem zástupce stěžovatelky na § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky uplatněným při ústním jednání, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Jak Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí“ (rozsudek ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Takovou vadou napadený rozsudek netrpí. Krajský soud na věc aplikoval § 125g zákona o silničním provozu a podle všeho též analogicky § 35 trestního zákona (č. 140/1961 Sb. – *sic!*), čímž dal implicitně najevo, že s právním názorem stěžovatele nesouhlasí. Navíc, krajský soud je vázán pouze žalobními body [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. To, že některý z argumentů žalovaného výslovně nevypořádá, proto nemůže být vadou způsobitou ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Reakce na argumentaci žalovaného by však rozsudku krajského soudu rozhodně dodala na přesvědčivosti.

[9] Z předložených spisů vyplývá, že městský úřad o správním deliktu, který je předmětem tohoto řízení a byl spáchán dne 27. listopadu 2016, rozhodl nejprve příkazem ze dne 26. května 2017, který byl žalobkyni doručen dne 27. května 2017. Tento příkaz byl prvním

pokračování

úkonem v řízení a jeho doručením bylo zahájeno řízení o správním deliktu. Žalobkyně proti příkazu podala odpor a městský úřad následně vydal rozhodnutí o přestupku, které stěžovatel potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím.

[10] Dne 10. července 2017 žalobkyně spáchala další přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. O tomto přestupku rozhodl městský úřad nejprve příkazem ze dne 4. prosince 2017, po podání odporu rozhodnutím ze dne 15. ledna 2018, odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. února 2018 č. j. JMK 24449/2018 (jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z úřední činnosti, žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 30. dubna 2020 č. j. 32 A 17/2018 - 36).

[11] Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu platilo, že *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení*. Citované ustanovení však bylo ke dni 30. června 2017 zrušeno zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích.

[12] Dne 1. července 2017 zároveň nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, jehož § 88 odst. 3 stanoví, že *ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku*. Citované ustanovení kopíruje dřívější § 57 odst. 3 zákona o přestupcích, který se neuplatnil v řízení o správních deliktech. S účinností od 1. července 2017 však byla hmotněprávní i procesní úprava správního trestání sjednocena.

[13] Z § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich. Jak již bylo uvedeno, řízení o prvním přestupku (tehdy ještě správním deliktu) bylo zahájeno doručením příkazu dne 27. května 2017, druhý přestupek spáchala žalobkyně až dne 10. července 2017, tedy již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatel, respektive městský úřad, tedy nemohl vést o přestupcích žalobkyně společné řízení. Navíc, podle přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky muselo být první z řízení dokončeno podle předchozí právní úpravy, což neumožňovalo jeho spojení s řízením o přestupku podle pozdější právní úpravy.

[14] Stěžovatel též oprávněně namítal, že samotné porušení nevedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Kasační stížnost žalovaného je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu